

РЕШЕНИЕ

№ 5549

гр. София, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 19.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4164** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу РА № Р-22220619005673-091-001/06.10.2020г., издаден от С. К., в качеството на орган, възложил ревизията и Д. Т.-ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 461/25.03.2021г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с което на едноличния търговец са определени допълнителни задължения в размер на 13 562,35лв., в т.ч. задължения по ЗДДС, ЗДДФЛ, вноски по държавно обществено осигуряване, вноски за здравно осигуряване, вноски за универсален пенсионен фонд и лихви за просрочие в размер.

Жалбоподателя оспорва изцяло ревизионния акт, като нищожен, поради липса на валиден КЕП на органа по приходите връчил по електронен път Заповедта за възлагане на ревизия и заповедите за изменението и, респ. на изготвения ревизионен доклад. Успоредно с това се твърди допуснато нарушение на производствените правила, изразяващо се в несъбрани от органите по приходите доказателства в пълнота, подкрепящи обосноваването от тях изводи. Иска се отмяната му.

Ответната страна - директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, изразява становище за неоснователност на постъпилата жалба, с аргументи, аналогични с изложените в постановеното от него по повод административното оспорване на РА - Решение №

461/25.03.2021г.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – адресат на акта, в срок, в съответствие с изискванията за форма и съдържание, и съобразно допустимият предмет на съдебен контрол по чл. 156 ал.1 ДОПК и като такава е редовна и допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Със Заповед (ЗВР) №Р-22220619005673-020-001/29.08.2019 г., връчена лично на лицето на 20.09.2019 г., е възложено извършване на ревизия на В. П. М. с регистрацията като [фирма] за определяне на задълженията на лицето за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ, данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, ДОО - за самоосигуряващи се, здравно осигуряване — за самоосигуряващи се и УПФ за самоосигуряващи за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. Със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22220619005673-020-002/24.10.2019 г. е извършена промяна в състава на първоначално определения ревизиращ екип. Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22220619005673-020-003/19.11.2019 г. и №Р-22220619005673-020-004/18.12.2019 г. срокът за извършване на ревизията е удължен, като е определен краен срок за приключването ѝ до 20.02.2020 г.

Така постановените заповеди са издадени от компетентен орган - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - С. Т. К. оправомощена със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22220619005673-092-001/26.08.2020 г., връчен по електронен път на 27.08.2020 г.

Ревизията е приключила с РА №Р-22220619005673-091-001/06.10.2020 г., издаден органа, възложил ревизията и Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен на лицето на 06.10.2020 г.

На тази база и с оглед първата група възражения, изложени от жалбоподателката, съдът приема:

ЗВР е връчена лично на лицето и в този смисъл твърденията за нищожност на действията по откриване на производството, респ. на извършените впоследствие действия, са неоснователни. Що се касае до връчването на последващите заповеди за изменение на ЗВР, то същите са връчени по електронен път, на адреса за кореспонденция на лицето и безспорно са получени от него, което е видно и от приложените удостоверения за връчване.

Съгласно текста на чл.29 ал.4 от ДОПК, в приложимата към спора редакция, съобщенията могат да се връчват чрез изпращане по телефакс или с електронно съобщение при използване на квалифициран електронен подпис на органа по приходите. В процесният казус всички ЗВР, както и РД са връчени по електронен път, като в административната преписка са представени удостоверения за валидност на КЕП на С. К., от които е видно, че нейният КЕП е валиден както през 2019г., така и през цялата 2020г., без разминавания в срока на изтичане сертификата на

притежаваният КЕП, като такива са приложени и за Д. Т. и И. Г./л.94-108 по делото/.

В този смисъл твърденията за липса на надлежно връчване са неоснователни.

Извън това, настоящият състав приема, че оспорваният акт е издаден от компетентен орган /с оглед горепосочените Заповеди/, в изискуемата закона форма и съдържание. С оглед преценката за наличие на допуснато нарушение на производствените правила и материалният закон, съдът съобрази:

В рамките на производството на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/, изискана и анализирана е информацията, предоставена от трети лица, в т.ч. всички търговски банки, действащи на територията на Република България; дружества, предоставящи комунални и битови услуги на населението; мобилни оператори; Столична община; компания за таксиметрови превози „ОК. С.“ АД, ЕИК[ЕИК].

Извършени са насрещни проверки с протоколно обективирани резултати, по отношение на лицата Е. И. К.; Д. П. Д., Ц. С. Ц.; Г. Д. С., И. С. И., В. Б. С.; Д. П. И.; С. И. И., А. С. Г..

С Протокол №1529614/13.02.2020 г. са приобщени доказателства, представени от В. П. М. и „ОК. С.“ АД. Извършени са проверки на данни в информационната система на НАП, в т.ч. за установяване на данни за изплатени суми по извънтрудови правоотношения, декларирани по реда на чл. 73 от ЗДДФЛ от дружества-платци; данни за подадени годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ; данни за вида и начина на осигуряване; данни за вписвания, отбелязвания и заличавания, отразени в Имотния регистър на Агенция по вписванията; информация от Търговския регистър за притежавани от лицето дялове и участия и т.н.

Установено е, че лицето е регистрирано по смисъла на Търговския закон (ТЗ) и вписано в Агенция по вписванията на 30.01.2013 г., като [фирма] с основна дейност „пътнически таксиметров транспорт“.

Така, в РА е прието, че през ревизираните периоди В. П. М. представлява местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ, респ. по по силата на чл. 6 от посоченият закон е носител на задължението за данъци върху доходи, придобити от източници в Република България и в чужбина.

По отношение на семейния статус на В. П. М. е констатирано, че същата е омъжена за К. В. П., и има едно дете - П. К. В.,

За ревизираните периоди В. М. не е подавала годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ.

Органите по приходите са обсъдили изложеното възражение от жалбоподателката, че не е осъществявала стопанска дейност като едноличен търговец, във връзка с което не е представила никакви доказателства за водена счетоводна отчетност от [фирма], поради което и не е декларирало размер на разполагаеми суми, получени доходи и

извършени разходи. След анализ на наличните доказателства, в т.ч. събрани при предходна проверка за установяване на факти и обстоятелства, извършени насрещни проверки на контрагенти и данни от информационната система на НАП е установено, че през ревизираните периоди В. М. е реализирала доходи от осъществяване на таксиметрова дейност и отдаване под наем на превозни средства, и е извършила разходи за издръжка и живот, комунални услуги и погасяване на задължения към трети лица, които надхвърлят размера на доходите ѝ.

На тази база, органите по приходите са установили обстоятелства по чл. 122, ал. 1 т.1, т.2, т.4 и т.7 от ДОПК, а именно - неподадени годишни данъчни декларации за 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., наличие на данни за укрити приходи или доходи; липсваща или непредставена счетоводна отчетност съгласно Закона за счетоводството (ЗСч), както и, че получените доходи не съответстват на имущественото и финансовото състояние на лицето.

Лицето е уведомено по реда на чл. 17, ал. 1, т. 2 и чл. 124, ал. 1 от ДОПК, че основата за облагане с данъци ще бъде определена по особения ред на чл. 122, ал. 2 от ДОПК, с предоставена възможност за вземане на становище и представяне на доказателства. Такива не са представени в определеният 14-дневен срок. Поради това, ревизията е извършена по особения ред, предвиден в чл. 122 — 124а от ДОПК. Органите по приходите са анализирали относимите обстоятелства, които в случая са визираните в т. 1, 4, 6, 8, 10 и 16 на чл. 122, ал. 2 от ДОПК.

Съгласно законната постановка на чл.122 от ДОПК за да се приложи специфичният режим на ревизия за установяването на дължимите данъци следва да е налице особен случай, който да пречатства извършването на ревизия по общия ред. Посочената разпоредбата регламентира изчерпателно обстоятелствата, при които органите по приходите определят основата за облагане с данъци по особения ред на чл. 122 — 124 от ДОПК и прилагат установения от съответния закон размер на дължимия данък. Основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК представляват абсолютни процесуални предпоставки за протичането на производството по реда на чл. 122 от ДОПК, като по силата на чл. 124а от ДОПК, правилата на чл. 122 - 124 от ДОПК се прилагат и при определяне на основата за изчисляване на задължителните осигурителни вноски.

Данъчната основа при която и да е от хипотезите, включени в чл. 122, ал. 1 ДОПК, се определя съобразно критериите на чл. 122, ал. 2 ДОПК, като въпрос на преценка на административния орган, която не подлежи на съдебен контрол, е да прецени с оглед особеностите на случая кои от обстоятелствата посочени в разпоредбата да приложи. Идеята на разпоредбата е данъчната основа да бъде формирана по такъв начин, че да бъде максимално близка до тази данъчна основа, които би била налице при нормално протичане на данъчното правоотношение. Доколкото отклонението от такова развитие се дължи на поведението на данъчно задълженото лице, то негова е доказателствената тежест да обори констатациите на ревизионния акт, в това число и относно начина на определяне на данъчната основа.

В случая е установено, че ревизираното лице не е подавало годишни данъчни декларации за ревизираните периоди от 2013 г. до 2018 г. и не е представило

изисканите му по реда на ДОПК счетоводна отчетност и документи, необходими за установяване на основата за облагане с данъци. Същевременно органите по приходите са установили, че получените от лицето доходи не съответстват на имущественото и финансовото му състояние и са налице данни за укрити приходи или доходи.

Очертаната хипотеза на недекларирани данни и липсващи доказателства и счетоводна отчетност, позволява на органите по приходите да определят основата за облагане с преки или косвени данъци, респ. осигурителния доход по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК, като вземат под внимание всяко от относимите към съответния данъчен субект обстоятелства, изброени в т. 1 - 16 от същата алинея/конкретно посочени са хипотезите на чл. 122, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 7 от ДОПК/.

В настоящият спор, с РА са установени допълнителни задължения за ревизираните периоди в общ размер на 13 562,35 лв., от които данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 491,28 лв., годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за доходи от стопанска дейност като ЕТ в размер на 678,07 лв., вноски за фонд ДОО за самоосигуряващи се в размер на 4 173,53 лв., вноски за здравно осигуряване за самоосигуряващи се в размер на 2 408,32 лв., вноски за УПФ за самоосигуряващи се в размер на 1 505,08 лв., и лихви за просрочие в общ размер на 4 306,07 лв. Посочените задължения са обосновани с установените в хода на ревизията данни и доказателства за осъществявана дейност като ЕТ и несъответствие между реализираните от лицето доходи и извършените разходи, за които ревизираното лице подлежи на облагане с данъци по реда на ЗДДФЛ и дължи задължителни осигурителни вноски, съгласно КСО и 330.

Във връзка с установените обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 7 от ДОПК и събраните вече доказателства, на 10.02.2020 г. на ревизирания субект е връчено уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК, с което на същия е предоставен 14-дневен срок за представяне на доказателства и взимане на становище. Следва да се посочи, че и в този срок не са ангажирани доказателства, свидетелстващи, че търговецът е водил счетоводна отчетност.

Върховния административен съд е имал възможността да подчертае, че: „Основната задача на разпоредбата на чл. 122 ДОПК е да даде възможност да се извърши облагане и тогава, когато необходимите данни за установяване на данъчните задължения, съобразно приложимите норми на материалния закон не са налице. Целта на особения начин на определяне на данъчната основа за облагане при заместване на изискуемите данни по материалния закон с други такива, посочени в чл. 122 ДОПК, е да се получи цялостна, макар и косвена представа за дейността на задълженото лице. Неминуемо, така определената данъчна основа, ще се различава от обективно осъществения данъчен фактически състав, но това е резултат на неправомерното поведение на задълженото лице. Същото разполага с процесуална възможност, в хода на производството по обжалване на ревизионният акт да опровергае установените фактически констатации, които съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ДОПК се считат за верни до доказване на противното/ виж Решение № 7197 от 15.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 13076/2020 г. и др./.

С оглед установените задължения, по вид и характер, съдът съобрази:

1. Относно задължението за доходи от стопанска дейност като едноличен търговец.

Безспорно между страните е обстоятелството, че за ревизираните периоди не са декларирани приходи и разходи, касаещи стопанската дейност на ЕТ „П. — Б. — В. П.“.

По данни от информационната система на НАП органите по приходите са установили, че регистрирани по ЗДДС лица са отразили в дневниците си за покупки фактури, издадени от жалбоподателя, обстоятелство удостоверяващо осъществявана таксиметрова дейност. По данни от дневници за продажби на регистрирани по ЗДДС лица е констатирано, че ЕТ „П. — Б. — В. П.“ е вписан като получател на доставки на горива (бензин, газ, метан) на значителни стойности по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и други. Установени са и получени доставки, свързани с плащане на лизингови вноски, ремонтни услуги и други, фактурирани от компанията за таксиметрови превози на пътници „ОК. С.“ АД. Общите стойности на декларираните от доставчиците продажби към [фирма], с включен в тях ДДС, са описани по години на стр. 6 от РД.

Успоредно с това и на база на изискани и представени от „ОК. С.“ АД, доказателства, се установява, че на 20.02.2013 г. таксиметровата компания е сключила два франчайз договора с [фирма] за автомобили с рег. [рег.номер на МПС] и рег. [рег.номер на МПС]. В периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г. „ОК. С.“ АД не е имало сключени франчайз договори с лицето В. П. М. или с [фирма]. За посочения период са налице сключени договори за финансов лизинг за три леки таксиметрови автомобили, два от които подписани с ЕТ и един с физическото лице В. М.. За същите е предоставена информация за датата на сключване, марка, модел, регистрационен номер, номер на двигател и номер на рама на МПС. Установено е, че единият от договорите за лизинг, сключен на 08.07.2018 г., е прекратен по взаимно съгласие на страните на 07.02.2019 г. Представена е справка за сключените франчайз договори за лизинговите автомобили.

Във връзка с това, е изискана информация и от дирекция „Транспорт“ на СО, видно от който в периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. В. П. М. с [фирма] не е била превозвач по смисъла на Закона за автомобилните превози и не са й издавани разрешения за извършване на таксиметров превоз на пътници, като за периода 01.01.2013 г. - 31.12.2015 г. не е налична информация, поради изтекъл срок за съхранение на документите за издаване на разрешения за таксиметров превоз. Представена е справка за лицата, управлявали процесите лизингови автомобили, на които са издадени разрешения за осъществяване на таксиметрови превози.

В този смисъл напълно обосновано е прието от органите по приходите, че лизинговите МПС са били използвани от ревизираното лице за отдаването им

под наем.

Като следствие, правилно са формирани и годишни данъчни основи за всеки от ревизираните периоди по реда на чл. 122-124а от ДОПК. Размерът на декларираните от доставчиците продажби към [фирма] по години е приет като размер на извършените във връзка с дейността на ЕТ разходи. Размерът на приходите е бил формиран след увеличение на размера на разходите с 10% надценка, определена от ревизиращия екип. Годишната данъчна основа за облагане за всеки от периодите е определена по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК, като разликата между приходите и разходите е намалена допълнително с размера на дължимите задължителни осигурителни вноски (ЗОВ).

Установеното липса на подаване на ГДД от лицето за периодите от 2013 до 2018г., непредставяната счетоводна отчетност и документи, необходими за установяване основата за облагане с данъци, както и установеното разминаване между имущественото състояние и получените от лицето доходи, в т.ч. и установена реално осъществявана от лицето, но недеklarирана, а напротив – отричана дейност, обосновават извода за законосъобразност на оспорваният акт в тази му част.

2. Относно установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ.

В своето ТР № 11 от 3.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 3/2020 г., ОСС, I и II колегия, тълкувателният орган със задължителна сила е постановил, че : „Органът по приходите при условията на оперативна самостоятелност преценява дали да проведе ревизията по особения ред на чл. 122 ДОПК или по общия ред, дори когато са налице обстоятелствата по т. 1- 8, но единствено при безспорна установеност на облагаеми доходи, визирани в разпоредбите на ЗДДФЛ. Този избор е неприложим, в случая на установено превишение с неустановен произход на разходите над приходите. Поради тази невъзможност, такова несъответствие не подлежи на облагане по общия ред, а единствено по реда на чл. 122 и сл. ДОПК и то ако са налице предпоставките, вкл. несъответствието да е явно и значително.“

Така, от фактическа страна се установява, че в хода на ревизията, лицето не е представило информация и доказателства за разполагаеми налични парични средства в началото и края на всеки от ревизираните периоди. Не са представени и информация и доказателства за получени доходи от трудови правоотношения, дейност като ЕТ, упражняване на свободна професия, услуги с личен труд, отдаване на имущество под наем, участие в търговски дружества, кооперации, граждански дружества, селско стопанство, помощи и т.н., както и за извършените разходи.

В рамките на извършената проверка, органите по приходите са се позовали на наличните в информационната система на НАП данни и доказателства, събрани в хода на ревизията от други източници, като е установено, че в предходният за ревизията, период от 2010 г. - 2012 г., лицето не е получавало доходи по трудови правоотношения и няма данни за изплатени суми по извънтрудови правоотношения. Не са установени информация и доказателства за притежавано движимо и недвижимо имущество и сделки с такова, респ. за възможност за получаване на доходи от продажба на имущество.

На тази база, съдът приема за правилен извода, че за ревизираният период, В. М. не е имала възможност за спестявания и съответно не е разполагала с налични парични средства в брой към началото на ревизираните периоди.

Що се касае до източниците и размера на получените доходи през ревизираните периоди, се установява, че лицето е получило доходи от трудови правоотношения само през 2017 г., чийто общ нетен размер, изплатен от работодател [фирма], ЕИК[ЕИК] възлиза на 1 372,65 лв. Съобразени са доходите, реализирани от стопанска дейност като ЕТ, установени в хода на ревизията

В тази връзка органите по приходите са изискали и получили информация от търговските банки на територията на страната информация относно разкрити от ревизираното лице банкови сметки, като е отправено и искане за разкриване на банкова тайна във връзка с движенията и салдата по сметките до У. Б. АД, ТИ БИ АЙ Б. АД, Ю. АД и П. АД.

На база на получените отговори се установява, че през ревизираните периоди ТИ БИ АЙ Б. АД е предоставило на В. М. пет потребителски кредита, като са приложени и справки за направените погасителни вноски по тях. По дебитната карта на физическото лице, издадена на 30.04.2008 г. от У. Б. АД не е имало движение. Същата е била закрыта на 25.11.2013 г., като началното и крайното салдо са били нулеви. По данни за движението на средствата по банкова сметка, открита в Ю. АД е установено, че в периода 2013 г. - 2017 г. лицето ежегодно е получавало суми, изплащани от Дирекция за социално подпомагане - клон О., извършвани са тегления на средства от АТМ и плащания на такси за поддръжка. По същата сметка през 2016 г. е бил получен и превод в размер на 350 лв. от М. В. П.. Информацията, предоставена от П. АД е показала, че лицето притежава разплащателна сметка в евро, по която през 2015 г. е направена вноска на каса в размер на 475 евро. През същия период, сума в посочения размер е била преведена на А. Т. П.. През останалите периоди от обхвата на ревизията не е имало движение по сметката и салдото ѝ е нулево.

По отношение на извършените от лицето разходи ревизиращите са се позовали на данни, декларирани от регистрирани по ЗДДС доставчици на стоки и услуги

в подадените от тях дневници за продажби с посочен получател В. М., както и на данни и доказателства, предоставени от проверените мобилни оператори и доставчици на комунални услуги.

Въз основа на горната информация е извършена съпоставка на притежаваното имущество и направените разходи с получените от В. П. М. доходи за ревизираните периоди от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. За 2013 и 2014 г. не е установено несъответствие. За всеки от ревизираните периоди от 2015 г. до 2018 г., включително, е установено превишение на разходите над получените доходи. Тези несъответствия са възприети от ревизиращите като доходи, с неустановен произход, за които липсват данни и доказателства да са необлагаеми или освободени от облагане по смисъла на ЗДДФЛ. В тази връзка и по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК са определени годишни данъчни основи, подлежащи на облагане с данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ: - 2015 г. - годишна данъчна основа в размер на 1 555,66 лв. и полагащ се данък в размер на 155,57 лв.; - 2016 г. - годишна данъчна основа в размер на 791,04 лв. и полагащ се данък в размер на 79,10 лв.; - 2017 г. - годишна данъчна основа в размер на 799,14 лв. и полагащ се данък в размер на 79,91 лв.; - 2018 г. - годишна данъчна основа в размер на 1 767,07 лв. и полагащ се данък в размер на 176,70 лв.;

В настоящият казус, жалбоподателя не представя никакви доказателства, които да опровергаят така формираните изводи. Обстоятелството, че В. М. е ползвала автомобили в качеството си на ЕТ и като физическо лице, въз основа на договори за финансов лизинг, сключени с [фирма], нещо повече – отдавала ги е на трети лица обосновава заключението, че тя е получавала доход, който безспорно е недеklarиран, нито е и облаган с данък. Посочените действия разкриват каузалност и презюмират възмездност, още повече в хипотеза, като настоящата при която липсва каквато и да била индиция за безвъзмездност на престацията.

Видно от данните по делото, полученият доход подлежи на облагане по реда на чл.122 ал.2 от ДОПК, като конкретно формираният от органите по приходите, размер, неоспорен от страната, следва да бъде зачетен от съда като правилно определен.

3. Относно задължението за задължителни осигурителни вноски, дължими по реда на Кодекса за социално осигуряване (КСО)

Безспорно по делото е установено, че за периода 01.01.2013 г. - 31.12.2018 г. В. М., в качеството на собственик на [фирма] е самоосигуряващо се лице.

По силата на чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски дружества, задължително се осигуряват за инвалидност поради общо

заболяване, за старост и за смърт, като задължението за осигуряване възниква от деня на започване или възобновяване на трудовата дейност и продължава до нейното прекъсване или прекратяване, като тези обстоятелства се установяват с подаване на декларация по образец в 7-дневен срок.

Успоредно с това и съгласно чл. 127, ал. 1 от КСО, лицето подлежи на допълнително задължително осигуряване в УПФ, като по силата на чл. 157, ал. 6 и чл. 158 от КСО, осигурителните вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване се внасят върху доходите, за които се дължат осигурителни вноски за ДОО и се превеждат едновременно с последните.

В. М. е подала декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице 07.03.2013 г., с която е определила началната дата на упражняване на трудова дейност. Прекъсване на дейността е декларирано на 17.02.2014 г. С декларация обр. 1 е подадена информация за периода 07.03.2013 г. - 30.04.2013 г., като дължимите осигурителни вноски не са внесени. След този период до 17.02.2014 г. не са подавани декларации и не са внасяни осигуровки, поради което за периода от 18.02.2014 г. до 31.12.2018 г. задълженото лице дължи осигурителни вноски за фонд „Пенсии“.

При изчисляване на задълженията органите по приходите са съобразили минималния размер на осигурителния доход, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО), приложимата ставка и максималния размер на осигурителния доход за всяка от ревизираните години. В резултат, с РА са установени задължения за осигурителни вноски по фонд ДОО за самоосигуряващи се за 2013 г. в размер на 671,56 лв.; за 2014 г. в размер на 668,09 лв.; за 2015 г. в размер на 645,12 лв.; за 2016 г. в размер на 645,12 лв.; за 2017 г. в размер на 761,76 лв. и за 2018 г. в размер на 905,76 лв.

За ревизираните периоди В. М. не е внасяла дължимите вноски за ДЗПО-УПФ. В тази връзка и съобразявайки приложимата за ревизираните периоди ставка, органите по приходите са определили задължения за осигурителни вноски за УПФ за самоосигуряващи се, които за 2013 г. са в размер на 205,08 лв.; за 2014 г. в размер на 252,00 лв.; за 2015 г. в размер на 252,00 лв.; за 2016 г. в размер на 252,00 лв.; за 2017 г. в размер на 276,00 лв. и за 2018 г. в размер на 306,00 лв.

С оглед безспорно изложените данни и относимата правна уредба, правилно органите по приходите са приели, че доколкото ревизираното лице не е представило никакви доказателства, основата на месечния осигурителен доход следва да се определи по реда на чл. 124а от ДОПК. При наличие на законосъобразно избран метод за изчисление, то конкретно формираният от органите по приходите, размер на задълженията, неоспорен от страната, следва да бъде зачетен от съда като правилно определен.

4. Относно задължението за задължителни осигурителни вноски, дължими по реда на Закона за здравно осигуряване (330)

За посоченият ревизиран период и съобразно нормата на чл. чл. 40, ал. 1 т. 2 от 330, ревизираното лице дължи осигурителни вноски в размер на 8% от минималния размер на осигурителния доход, определен със ЗБДОО.

При безспорна установеност, че за периодите в обхвата на ревизията, В. М. не е заплащала дължимите здравноосигурителни вноски, и с оглед законосъобразно избраният метод на определянето им от органа по приходите, респ. неоспореният конкретно формиран от органите по приходите, размер на задълженията съдът приема оспореният акт за законосъобразен и в тази му част.

Извън всичко гореизложено, настоящият състав приема, че при провеждане на ревизионното производство и при постановяване на процесният акт не са допуснати и нарушения на производствените правила. Органите по приходите са извършили проверка в пълнота, като са дали възможност на страната да ангажира доказателства и да изложи твърдения, опровергаващи съществуването на направените констатации в т.ч. и досежно извода за преминаване към ревизия в хипотезата на чл.122 от ДОПК.

Всъщност такива доказателства страната не ангажира и в настоящата инстанция, като напротив – не оказва необходимото съдействие и във връзка с отправени от нея и допуснати от съда доказателствени искания.

На тази база, оспореният ревизионен акт се явява законосъобразен, поради което оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

С оглед своевременно отправеното искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл.161 ал.1 от ДОПК, съобразно размерите по чл.8 от Наредба № 1/2004г., съдът счита, че с оглед материалния интерес на спора, такива следва да бъдат присъдени на страната съобразно хипотезата на чл.8 т.4 от Наредбата, в размер на 1250/хиляда двеста и петдесет лева/.

В съответствие с правомощието по 160 ал.1, предл. четвърто от ДОПК вр. чл.161 изр.трето от ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу РА № Р-22220619005673-091-001/06.10.2020г., издаден от С. К., в качеството на орган, възложил ревизията и Д. Т.-ръководител на

ревизията, потвърден с Решение № 461/25.03.2021г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Националната агенция за приходите, юрисконсултско възнаграждение в размер на 1250 / хиляда двеста и петдесет / лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

Препис от настоящето решение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: